
49. szám. 2006. április

A BOLYAI NÉPSZERŰSÉGE – A NYELVEK ÉS A SPORT (Kecskeméti Lapok, 2006. március 2.)

Továbbra is rendkívül nagy az érdeklődés a kecskeméti Bolyai János Gimnázium iránt. Az általános, a matematika és az informatika szakokra jelentkezők már túl vannak a felvételin, hiszen ők az országosan egységes, közös tudáspróbán vettek részt. A napokban a nyelvi szakokra, valamint a testnevelés tagozatra pályázók számára rendeztek felmérést, illetve alkalmassági vizsgát az intézményben – olvasható volt SIPICZKI SÁNDOR tudósításában.

– Eddigi képzéseink (általános, matematika, informatika, angol, német és sport) mellett a 2006/2007-es tanévtől újdonságként indul iskolánkban a spanyol-magyar kéttannyelvű képzés – tájékoztatta lapunkat DR. FŐZÓNÉ TIMÁR ÉVA, a gimnázium igazgatója. – Ezen a szakon öt évig tanulnak majd a diákok. Az első esztendőben heti 18 óra áll rendelkezésükre a spanyol nyelv alapjainak elsajátítására. Ezt követően több szaktárgyat is – történelem, földrajz, célnyelvi civilizáció – spanyolul tanulnak majd. Közülük kettőből ezen a nyelven is kell érettségizniük. Sikeres vizsgájuk nemzetközi értékű, és a felsőfokú nyelvvizsgálóval egyenértékű lesz. A kéttannyelvű osztály diákjai második idegen nyelvként haladó szintű angolt tanulnak majd. Ez a két világnyelv együtt igen jó továbbtanulási, illetve munkába állási lehetőséget kínálhat a fiataloknak. A Bolyai János Gimnázium egyébként az országban a hatodik olyan iskola, ahol ilyen szakra lehet jelentkezni. A képzést a spanyol nagykövetség tankönyvekkel, ösztöndíjjal, a legjobbak számára pedig külföldi nyelvgyakorlási lehetőséggel támogatja.

– Az iskolánkban a szakok népszerűségi listáját az angol vezeti, ahol majdnem ötszörös a túljelentkezés. A második a most induló spanyol-magyar szak, de nőtt az érdeklődés a többi tagozat iránt is. Sportosztályunkba elsősorban olyan gyerekeket várunk, akik – főként az atlétika, a kosárlabda és a labdarúgás területén – komoly diákolimpiai sikerekkel rendelkeznek. A felvételi eredményeket március 13-án, hétfőn, 9 és 17 óra között tekinthetik meg az érintettek. Innentől kezdve a győri központ koordinálja majd a különböző iskolákhoz befutó jelentkezéseket. A végső eredményt április végén tudják meg majd a diákok.

„BARÁTKÉNT ÉRKEZTÜNK, TESTVÉRKÉNT TÁVOZTUNK”

A „Bolyai-család” története

A Bolyai nevet viselő Kárpát-medencei középiskolák kapcsolata a 90-es évek közepéig nyúlik vissza, amikor a Bolyai János Műszaki Főiskola összehívta a matematikus nevet viselő intézmények képviselőit. Ócsán került sor az első hivatalos találkozóra, majd 2002-ben, iskolánk 15. születésnapján Kecskeméten találkoztak a bolyaisok. Ezután a budapesti szakközépiskola, 2005-ben pedig a marosvásárhelyi Bolyai Farkas Elméleti Líceum adott otthont a „családi” összejövetelnek, ahol már részt vettek az aknaszlatinaiak Kárpátaljáról, a zentaiak a Vajdaságból, Magyarországról pedig a szombathelyi, a mosonmagyaróvári, a salgótarjáni, a budapesti, az ócsai, a kecskeméti intézmények küldöttségei. Marosvásárhelyen írták alá a Bolyai nevet viselők iskolák szövetségi megállapodását is, amely tudományos, kulturális, sport terén biztosít a szövetségben részt vevő intézmények tanárainak és diákjainak sokrétű együttműködést.

Salgótarjában került sor immár ötödik alkalommal a Bolyai nevet viselő középiskolák nemzetközi találkozójára. Abban az iskolában, amely fennállásának 40. évfordulóját ünnepelte ezekben a napokban

„Tavaly ilyenkor úgy váltunk el, hogy barátokként érkeztünk, s testvérként távoztunk... Bízom benne, hogy az idei összejövétel is hasonlóan zárul” – *üdvözölte a vendégeket Székyné Sztrémi Melinda, a salgótarjáni Bolyai János Gimnázium és Szakközépiskola igazgatója.*

„Büszkék vagyunk azokra, akik a magyar kultúra és tudomány fejlődéséhez oly nagymértékben hozzájárultak, sokat adva ezáltal a magyarságnak, melynek identitását, egységét ma is erősítik – a Bolyai nevet viselő középiskolák Kárpát-medencei összefogása ezt példázza.” – Ezt már **Pusztta Béla** polgármester hangsúlyozta, majd így folytatta: – „Minden egyes intézményről elmondható, hogy azt jelentik városuk számára, amit a Bolyaiak jelentettek a magyar és az egyetemes kultúrának: komoly szerepet vállalnak a város- és térségfejlődésben, generációkat felkészítve saját életpályájukra. Bolyai Jánost a valaha élt legnagyobb matematikusként tartják számon, így nem meglepő, hogy az iskolák kiemelt figyelmet fordítanak a természettudományi műveltségre és a matematika oktatására. Napjainkban ez a tevékenységük kiegészül az idegen nyelvek tanításával.”

A salgótarjáni találkozón jelenlévő bolyaisoknak – köztük a kecskeméti küldötteknek: **Kun Dávidnak, Pallagi Jánosnak, Nyitrai Józsefnek és Mandel Mónikának, valamint kísérő tanáruknak, Néma Attilának** – a házigazdák a Képzelt riport egy amerikai popfesztiválról c. darabot mutatták be. Az iskola aulájában pedig április 7-én nyílt meg a társintézmények tanulóinak képzőművészeti kiállítása, amelyen **Huber Ákos, Plattner Viktor, Oberna Nóra** képei is láthatók voltak. Az évfordulós ünnepi eseményen részt vett **dr. Főzőné Timár Éva** és **dr. Kovács István** is.

2007-ben Mosonmagyaróváron találkoznak a Bolyai-család tagjai.

ZÁVORI ERIKA MÚLTRÓL, JELENRŐL, JÖVŐRŐL

Interjú

– **Hol töltötte gyermekkorát, hol nőtt fel? Gyermekkoráról pár szót!**

– Budapesten születtem. Csepelen, a XXI. kerületben töltöttem gyermekkorom nagy részét. Először a zenei általános iskolába jártam, majd ezután párhuzamosan végeztem a zenei gimnáziumot és a konzervatórium ének-szolfézs szakát. Az érettségi után az ELTE-re jelentkeztem énektanár-karvezetés szakra. A másoddiplomát is itt szereztem szolfézs szakon. Most jelenleg a Pécsi Tudományegyetem hallgatója vagyok.

– **Mi indította el az énektanári pályán?**

– Már korán tudatosult bennem, hogy az énekkel akarom kitölteni életem nagy részét. Hegedűn játszottam, így először ebben a hangszerben gondolkodtam, de a konzervatórium végére kialakult, hogy énekes akarok lenni. Az énektanári pályában már biztos voltam, a karvezetés iránti érdeklődésem pedig a kórusélményeimből alakult ki, hiszen nyolc éves korom óta állandó énekkaros voltam.

– **Miért jött Kecskemétre?**

– Elsősorban érzelmi szálak fűztek Kecskemétre. Ezzel egy időben párhuzamosan megindult az álláskeresésem Kecskeméten és Budapesten. Végül a Bolyai mellett döntöttem, számomra ez a gimnázium volt a legszimpatikusabb és legvonzóbb munkalehetőség.

– **Hogy érzi magát itt, a Bolyaiban? Milyen a viszonya a diákokkal, kollégákkal?**

– Nagyon jól érzem magam. Rengeteg programot kínál az iskola, és általában a diákok is bevonhatók ezekbe a rendezvényekbe. A diákok ambiciózusak, segítőkészek. A kollégákkal is megvan a jó viszonyom, kialakult egy mag, mely többször összejár. Úgy gondolom, összességében egységes, jó a hangulat.

– **Jövőre vonatkozó terveit! (Kecskemét, család, hivatás)**

– Párhuzamosan vezetek egy kórust Pesten is, és énekelek egy énekkarban. Pécsen szeretném befejezni az egyetemet, valamint néhány éven belül a családtervezésben is gondolkodom. Mindenképp a Bolyaiban kívánom folytatni tanári hivatásomat, még sokáig itt szeretnék dolgozni.

– **Hamarosan megrendezésre kerül az Éneklő Ifjúság, ahol a kecskeméti középiskolás kórusok mérik össze tudásukat. Mit vár ettől a versenytől, hogyan készül a kórus?**

– A sok felkészülés eredményeként szeretném, ha a kórus jó teljesítményt nyújtana. Jó kedéllyel, koncentráltan kell részt venni a versenyen. Bízom benne, hogy a zsűri figyelembe veszi az énekkarok felkészülési körülményeit, az énekórák, és próbák számát. Nagyon fontosnak tartom, hogy nemcsak a kották anyagából, hanem lélektanilag is fel tudjunk készülni erre a megmérettetésre. Összeszedetten, egymásra figyelve, úgy hiszem, sikerülhet pozitív eredményt elérni. De konkrétan milyen jót, az még a jövő zenéje. *(A Vis Animi Leánykar Arany minősítést szerzett a március 21-i Kodály ÉZI-ben megtartott énekes seregszemlén. – A szerk.)*

– **Köszönöm az interjút! További szép eredményeket kívánok!**

Marton Judit, 11/D

BOLYAIS BÁL

Kecskeméti Lapok, 2006. március 9.

Az elmúlt szombaton (március 4-én) immár harmadik alkalommal rendezte meg jótékonyági bálját a kecskeméti Bolyai János Gimnázium Szülői Szervezete és az Appendix Alapítvány, a Hotel Három Gúnár Rendezvényházban. DR. FŐZŐNÉ TIMÁR Éva, a gimnázium igazgatója, az Appendix Alapítvány kuratóriumának elnöke, valamint SAROK ANTALNÉ, a Szülői Szervezet elnöke köszöntötte a rendezvény résztvevőit.

Az igazgatónő elmondta, hogy a tavalyi bál sikere, valamint sok szülő segítsége járult ahhoz hozzá, hogy régi álmukat megvalósítva, létre tudtak hozni egy 100 négyzetmétere ifjúsági klubot. Az idei bál bevételét tanulók jutalmazására, illetve kulturális programok támogatására szeretnék fordítani. A vacsora után a bálozók megcsodálhatták az iskola tanulóinak, valamint a Fashion Dance Flash csoportjának zenés-táncos show műsorát, majd kezdetét vette a hajnalig tartó tánc, amelyhez a talpalávalót az Apolló együttes szolgáltatta. (Sipiczki Sándor képes tudósítása)

TÚRA AZ ÍROTT SAJTÓ VILÁGÁBAN

(Petőfi Népe, 2006. február 23.)

Lépés indulj! Átesett a tűzkeresztségen a kecskeméti Bolyai János Gimnázium SÉTÁ-s csapata, akik – a sajtó iránti érdeklődés szempontjából mindenképpen – az iskola krémjének számítanak. Tegnap a (III. 22.) a tetőtérben nem kialakított Zugolyban, négy évfolyamból közel negyven érdeklődő gyűlt össze, hogy a Petőfi Népe munkatársát, **GÁL ZITÁT** szembesítsék a kérdéseikkel. Az ostromban részt vett **DR. KOVÁCS ISTVÁN** igazgatóhelyettes is, a tanfolyam intézményi mentora.

A fiatalokra és az újságírókra jellemző őszinteséggel folytatott beszélgetés során szó esett egyebek között olyan hűsbavágó kérdésekről, mint a kampány ideje alatt és azon kívüli politikai elkötelezettség, a korrupció, a protekció, a kezdő fizetés mértéke és a kommunikációs szakok hasznossága. Felmerült a hirdetések szükségességének témája mellett

a bulvárosodás folyamata és törvényszerűsége is. (A cikkben látható a SÉTÁn részt vevők csoportképe is.)

A BOLYAIS ÉLETÉRZÉS MEGMAGYARÁZHATATLAN DOLOG

(Petőfi Népe, 2006. március 9.)

Őszintén bevallom, igazán nehéz dolog iskolámról elfogultság nélkül írni, hiszen az elmúlt négy év alatt rengeteg élménnyel gazdagodtam, és különböző tapasztalatokat szereztem. Az iskola életem szerves részévé vált és erős kötődés alakult ki köztem és a gimnázium között, hiszen egy bolyais diák életében az alma máterben eltöltött évek egészen biztos örökre szép emlékek maradnak.

Kecskemét egyik legfiatalabb középiskolája a Széchenyivárosban, az Irinyi utca 49. szám alatt található. Nevét az 1802-ben született hírneves matematikusról, Bolyai Jánosról kapta, arról a tudós férfiúról, akit ma is a világ tíz legjobb matematikusa között emlegetnek, s aki apja megfogalmazása szerint *"fény volt a sötétségben."* A diákok által „Bolyaira” keresztelt gimnázium 1987-ben nyitotta meg kapuit. Jelenleg ötszázötven diák tanul és 45 tanár dolgozik az intézményben. Az általános tantervű osztály mellett matematika, informatika, német és angol nyelvi, sporttagozatos, 2006-tól pedig spanyol-magyar két tanítási nyelvű osztályokba jelentkezhettek a leendő kedves bolyaisok. A gimnázium eredményeit országos szinten is jegyzik, sportban – atlétikában, kosárlabdában, röplabdában – az utánpótlás-nevelés kiemelt intézménye a Bolyai. Jó eséllyel indulunk a megyei és országos tanulmányi-, művészeti-, és sportversenyeken tanáraink lelkiismeretes felkészítése révén. Az iskola célja a tehetséggondozás és személyiségfejlesztés. A szorgalmas tanulás mellett módunk nyílik bekapcsolódni különböző tartalmasan működő sport- és művészeti körök – mint például a *Vis Animi leánykar*, a *színjátszó kör*, *önismereti kör*, *különböző tanulmányi szakkörök* – munkájába. A gimnázium korszerűen felszerelt informatika, biológia, fizika és média teremmel rendelkezik. A Bolyai hagyományai, a demokratikus légkör mind-mind eredményezik az iskolai jó hangulatot. A közeljövőben kerül megrendezésre a 18 év-18 óra kosárlabdagála, mellyel a gimnázium „nagykorúvá válását” ünnepeljük.

Mindez a Bolyait jellemzi dióhéjban. Csakhogy ez csupán egy szelet abból, amit az iskolánkról, rólunk tudni kell és érdemes. A Bolyait megismerni igazán csak az iskola falain belül lehet, hiszen a bolyais életérzés egyfajta megmagyarázhatatlan dolog, melyet csak akkor érthetünk meg, ha részeseivé válunk a gimnázium” belső kis világának”.

Kis Anett, 12/D

MINDENNAPOS SZÖSSZENET

(Petőfi Népe, 2006. március 2.)

Nem vallaná be. Senkinek! Túl kínos. Mennyivel hangzatosabb: *„Minden délután a Nagy vitát nézem”*. Pedig egy hosszú és fárasztó nap után bizony-bizony *Balázson* nevetgél, és *Mónikától* kapja a tanácsokat, és a napi aktualitásokról színes bulvárlapokból informálódik.

Nincs is ezzel semmi baj. Jót derül rajta, hogy mekkora az Isten állatkertje. És mereven elhatárolódik attól a rétegtől, aki ebből meríti szellemi táplálékát.

Valamiben azonban nagyon is igaza van. Nagy az Isten állatkertje. Csak kicsi a kerítés.

Kövesdi Dóra, 11/D

A MÁGUSOK KÖZTÜNK JÁRNAK!

(könyvajánló)

(Petőfi Népe, 2006. március 2.)

Sokan megrökönyödhetnek a fenti címen, de mégsem járunk messze az igazságtól, ugyanis egyre több regény, szerepjáték és novella jelenik meg ebben a témában, hazánkban is. Többek közt az amerikai World of Darkness és a White Wolf Game Studio égisze alatt. Ezek közül **Robert Weinberg** zseniális alkotása sem kivétel, Magyarországon a **Horizont Háború** címen vált ismertté. A szerzőt valószínűleg sokak megkedvelték a műfaj szerelmesei közül, hisz az ő tollából való a nagy népszerűségnek örvendő **Vörös Halál-trilógia** is. Itt sem szakít a már bevált formákkal a szerző, ismét egy három kötetből álló sztorival örvendeztet meg bennünket. Elkészült a műhöz egy antológia is, ám a novellákból álló válogatás nem kapcsolódik a történethez.

Az első könyv az **Út a pokolba** címet kapta, melyben megismerhetjük történetünk főhősét, egy bizonyos Tizenhetes fogolyt, és az őt körülvevő világot, melyben a mágusok, a *mélyumbra* szörnyűséges teremtményei, a szellemek és a vérfarkasok is együtt élnek, valamint a vámpírok rejtett világa is belekeveredik az események sodrásába. A második kötet (**A harmónia mestere**) végérvényesen elindítja az utolsó felvonását annak a szörnyű háborúnak, mely már évszázadok óta zajlik a Technokrácia és a Kilenc Tradíció között. A tét nem más, mint a hatalom megszerzése az emberiség felett. Ezt a folyamatot zárja le a befejező epizód (**Háború a mennyekben**), melynek végén az író nyitva hagy az olvasónak bizonyos kérdéseket és elejt egy utalást következő művének lehetséges témájáról, melyben **Madeleine** a **Giovanni klán** törének történetét kívánja lezárni.

Hogy valóban olvashatunk-e még felőle? Én bízom benne, hogy igen, de nem feledhetjük az igazságot, mely szerint: „*az egyetlen igazság az, hogy nincsen tökéletes igazság.*” De addig is jó szórakozást kívánok mindazoknak, kik ezek után rá kívánnak érezni a mágia igazi ízére.

Filius András, 11/C

AKI MER, AZ ...

...nyer. Folytathatnánk így is a mondatot, ám van, amikor az ember hiába volt bátor a jutalom nem éppen a várt dolog lesz. Így jártam én is egyik kedvenc órám, ahol a padban ülve, bágyadtan ülve hallgattam a tanárt, amint számomra teljesen „kínai” dolgokról magyarázott. Végignézve az osztályon úgy tűnt, mintha egy színiiskolában lennénk. Az „ezt én nem értem” kifejezés ezerféleképpen jelent meg az arcokon. A feszült csöndből megérezhetett valamit a tanárunk is, hiszen feltette a nagy kérdést:

–Van olyan aki bármit is kapizsgál abból amit mondok?

A teremben egyszerre balra majd jobbra kezdtek lengeni a fejek. Majd pár perccel később egy bátortalan kéz is megjelent a levegőben. A tanár arca megnyugodott, majd a következőt mondta:

– Jó akkor mehetünk tovább.

Hiába volt a bátor fejrész az óra tovább folytatódott...„kínaiul”.

Ádám Éva, 10/B

FOLYAMATOS SZEMÉTCSÍK ÉS A TENGERKÉK SZEMEK

(Petőfi Népe, 2006. március 16.)

Biztos mindenki volt már olyan helyzetben, amikor a buszon ülve elmerengett egy kicsit magában. Én mindennap buszozom (Lakitelek és Kecskemét között), s bár furcsán hangzik, hiába ugyanaz az út napról napra, mindig tartogat számomra valami újat.

A minap is éppen hazafelé tartottam, az arcomat a tavaszi lágynapsütés melegítette, s elvonatkoztatva a busztól, hosszasan elnézegettem a mellettünk gyorsan elfutó tájat. A fák tetejére vetődött először figyelmem, ahol még mindig ott laknak a tél fekete termései, a varjak. A szemem végigfutott a fa törzsén. Kis idő múlva feltűnt egy üvegpalack, majd egy cukros zacskó, később egy nejlonzsák. S ez így folytatódott tovább. Világunk legkülönösebb termékei hevertek eldobva a földön. Volt ott fél literes kisüveg, csokipapír, újságpapír, de láttam 10 literes kannát is. Nem is beszélve a parkolókról és a buszmegállókról, ahol zsákokban összegyűjtve hevert a hulladék. De olyan mennyiségben, hogy ha nem járok arra mindennap és nem tudom, hogy parkoló, azt hihetném, szemétkerakó. S ez a **folyamatos szemétcsíki** 30 km-en keresztül egy cm-re sem szűnt meg. Kb. 20 km után feladtam. Nem tudtam tovább nézni, mi lett Petőfi hón szerett Alföldjéből.

Inkább elmerültem a velem szemben ülő srác tengerkéi szemében. Abban még legalább van valami tiszta... Bár – ki tudja?

Ádám Éva, 10/B

SUSIGATYÁS VADMOTOROS NINCS

(Petőfi Népe, 2006. március 9.)

SZEMBESZÉL. Mindig érdeklődve olvasom a Petőfi Népe **Lapszél** rovatát. Mert egyszerűen jók. Még ha túlságosan „személyesek” is azok. Mert hát az újságíróval *minden megeshet*. Egy „ilyen” lapszél indította el gondolataimat.

Hogy mi a tavasz? Napfény. Jó idő. És madárcsicsergés. Bizton állíthatom, hogy nemcsak a Mária-rét talaja, hanem számos kecskeméti lakos szíve is felengedett néhány napja a tavasz beköszöntével (most meg le is lombozódunk az *újra télben!*) Sajnos, mindössze két napig tartott a tavasz, mégis sokaknak adott lehetőséget a felüdülésre, a szabadban való kikapcsolódásra.

És ki várná jobban a jó időt, mint a két keréken hasító, *bőrruhás fenegyerekek*. Hisz kocsival évszaktól függetlenül is lehet róni az utakat. Sokan abban a tévhitben élnek, hogy a csillogó fekete motoros bőrszerkó csak a villódzás eszköze. Nem! Elhanyagolhatatlan kelléke a motorozásnak. Mert mindamelllett, hogy véd a széltől, sőt az eséseket is tompítja, nos emellett *az igazi szabadság* érzetét is megadja.

Valljuk be, láttunk már susigatyás Harley-Davidsonost? És mi a helyzet a motoros kresszel? Vannak helyzetek, amikor az autósok nem tekintik egyenrangú „ellenfélnek” a kétkerekű kollégákat.

És még így is meg-megcsillan a krómfelületeken a visszaverődő napfény. Bögnek a lóerők. Hasítanak a szabadság szerelmesei. Mert aki egyszer is kipróbálja ezt, az bizony halálosan bele tud zúgni mindebbe.

Hisz a motoron minden olyan más! Minden olyan EASY RIDER!

Adorján Liza, 12/D

SOK KICSI BOLDOGSÁG

Tavaly nyáron láttam egy nőt a Balaton-parton. Egymagában focizgatott, és nem is nagyon hiszem, hogy teljesen ép volt mentálisan, de láttam rajta, hogy boldog volt, mert játszhatott. Mi meg... Csokorba szedhetjük a fene nagy egészségünket, kocsit, lakás, barátokat, nyaralót, miegymást. Mert a boldogság...ritka madár! Főleg ma!

Kövesdi Dóra, 11/D

EGY FÜST ALATT, AVAGY HOGYAN CSUKHATNÁNK BE AZ ABLAKOT?

Mit veszünk észre, amikor belépünk a kecskeméti középiskolák WC-ibe? Így a mienkben is, mi sem vagyunk kivételek! Igen, nyitva vannak az ablakok! Fagyban, hóesésben is. Illetve csak *vennének* észre, ha nem takarna mindent a londoni ködre emlékeztető tejfehér füst.

Sajnos, az utóbbi években egyre többen dohányoznak kortársaim a WC-kben. Mikor kinyílik az ajtó, elégedett diákok fölött olyan füstgomoly hagyja el azt, hogy az átlag diák elgondolkodik azon, vajon ezt csak egyedül én veszem észre? Úgy tűnik, igen. A tanárok, ha észre is vennék, tehetetlenek. Nem segítene a problémán az sem, ha az udvaron nem lenne tiltott a dohányzás, mert a WC-kben sem épp az érett korúak füstölnek. A tanár nem követheti a diákat, mert az még a végén perre vinné a dolgot, a személyes szabadságjogainak megsértésére hivatkozva. Ha pedig, meggyanúsítaná, ugyanez lenne a vége.

Csak az a kérdés, hogyan csukhatnánk be azt az ablakot?

Németh István, 11/C

PLAKÁTERDŐ

Hát eljött a kampány! Színes plakátok mindenütt! Hirdetik is, ki mit akar? Egy a bökkenő. Mégpedig az, hogy emellett megpróbálják lejáratni a többieket.

Az *egyik* büszkén jelenti: *Megcsináltuk, igen!* A *másik* pedig elmondja: Mi ennél jobban csináltuk volna! Ha ez a hitelrontó vádaskodás nem lenne elég, hát itt vannak a demagóg képek is. Hatalmas betűkkel hirdelve, hogy: „*Roszsabbul élünk*”. A *kisebbségek* okulva a „nagyok” példájából ugyancsak ócsárolják egymást. És hogy ne maradjanak el a trendtől, színes, csillogó plakátjaik nagyot szóló jelmondatokat harsognak egy öt éves kisfiúról, aki tudja, miért jobb neki most, mint 1 éves korában, és egy cumiról, ami hirdeti: *Nem vesszük be, felnőttek vagyunk!* Csoda, hogy belefárad az átlagember? Elszontyolodik. És lassan nem hisz az ígéretekben. Ebbe a kilátástalannak tűnő helyzetbe varázsol némi jókedvet az *Magyar Kétfarkú Kutya Párt*. Ígéreteik egyszerűek: *Ingyen sör; Örökélet; Adócsökkentés*. Vidám, jól eltalált, a „nagyokat” kifigurázó kampányuk lelket önt az emberbe. Végre – humor is van az életben.

Tessék mondani, tényleg minden életre-halálra szól? Nem lehetne egy kicsit emberibbül?

Németh István, 11/C

ISMÉT HARRY POTTER!

Bizonyára sokan várták már a Harry Potter hatodik részét. A magyar változat **Tóth Tamás Boldizsárnak** köszönhetően februárban jelent meg. Ennek kapcsán beszélgettünk taksonyi otthonában.

- Hol született, hol végezte tanulmányait?
- Budapesten születtem, ott is nevelkedtem és jártam iskolába. Angol, német szakon végeztem az ELTE bölcsészkarán.
- *Hogyan kezdődött műfordítói pályafutása?*
- Elsősorban filmek, másodsorban könyvek fordításával foglalkozom. Az előbbit gyakrabban teszem. Hogyan kezdődött? Egyetemre jártam, és készültem megszerezni a diplomámat, amikor hírt kaptam arról, hogy egy filmforgalmazó cégnél keresnek egy olyan embert, aki tud angolról magyarra fordítani. Ez egy jó pénzkereseti lehetőségnek tűnt – főleg egy egyetemista számára – így jelentkeztem. Ezután egyre többször fordíthattam filmeket. A filmek egy részét könyvben is kiadták. Azokat is elkezdtem lefordítani. Így kerültem kapcsolatba **Gábor Anikóval, és Balázs Istvánnal** az Anonymus kiadó munkatársaival. Ők adták a kezembe a Harry Potter első részét. Így vágjunk bele ebbe a történetbe.
- *Hány nyelven tud tulajdonképpen?*
- Amit be is fejeztem – bár egy nyelv tanulását soha nem lehet befejezni – az a német és az angol. *Mekkora szabadságot ad a szakma, milyen szabadon fordíthat?*
- Műfajtól függ. Filmeken belül szinkronszöveget és feliratot kell írni, a könyveknél egyszerűen csak fordítunk. Itt a legnagyobb a szabadság, mert az egyik szövegből kell egy másik szöveget „csinálni”. Igyekezni kell azonban, hogy az író eredeti szándékát is kifejezzük. Azt én döntöm el, hogy mennyire rugaszkodom el a szószerintiségtől. A szinkronszöveg fordításánál arra kell figyelni, hogyan mozog valakinek a szája, ha egy nagy á hangot mond, akkor ne egy ö-t adjunk a szájára, mert az furcsán néz ki, vagy hogyan mutogat, miközben beszél, vagy hogy tagolja a mondatot.
- *Amikor a Harry Potter első részét fordította, sejtette, hogy ilyen népszerű sorozat lesz?*
- Nem. Aranyos könyvnek találtam, de nem gondoltam, hogy a magyar olvasóknak ennyire tetszeni fog. Ez egy eléggé brit kötődésű könyv. A Magyarországon őshonos mesékhez képest kicsit abszurd, furcsa. A műfaja is elég vegyes, talán épp ez benne a vonzó.
- *Kapott visszajelzést arról, hogy mennyire növelte az olvasási kedvet ez a könyv?*
- Igen. Szoktam gyerekkönyvtárakba járni, és ifjú olvasókkal találkozni, beszélgetni. Azt hallom tőlük is, hogy valóban növelte az olvasási kedvet, csak hogy ez nem mindenkinél tart sokáig. Van aki pár könyv után feladja, ha viszont van egy-két olyan ember, aki ezen keresztül rákapott az olvasásra, akkor az már egy győzelem a könyvnek.
- *Miket szeretett olvasni gyerekkorában, és miket manapság?*
- Karl May könyveken nevelkedtem. Alapírodalom volt számomra. Mostanában a sok fordítás miatt, kevés időm marad az olvasásra, így sajnos kevesebbet olvasok, mint amennyit szeretnék. Kimondottan kedvenc könyvem nincs.

Rezner Réka, 10/B

SZATYORFÖLD

Nemrég **Szatyorföldön** jártam. Tudod merre van ez a hely? Ne keresd a térképen, mert nincs rajta, de ha meg akarod látogatni, akkor valahol a kecskeméti Auchan melletti pusztán találsz meg. Addig is mesélek róla egy kicsit, de figyelmeztetek, elég elkésztő dolgokat fogsz hallani.

Lakói, mint már kitalálhattad, maguk a szatyrok, akik mind nagyon különbözőek. Éppen ezért vannak köztük olyanok, akik pártot alapítanak, és folyton azon vitatkoznak, hogy ki vehesse kezébe földjük irányítását, így kétlem, hogy valaha lenne idejük igazán boldognak lenni. Vannak, akik már úgy születnek, hogy tele vannak pénzzel, így egy idő után ők nem csinálnak semmit a pihenésen és az utazgatáson kívül. Olyanok is akadnak, akik kemény munkával sokat keresnek, és olyanok is, akik alig valamit.

Az otthontalan vagy esetleg elárvult szatyrok a szelek szárnyán utazzák be Szatyorföldet, ahol sok zacskó is megfordul. Őket a szatyrok nem igazán kedvelik, pedig csak kicsit különböznek egymástól. A népességszám folyton nő, mivel a szomszéd területekről bevándorló új lakók, egyre többen és többen érkeznek. Ez hatalmas probléma számukra. Emellett egyre többen közülük, csak magukkal tudnak foglalkozni, aminek idővel szörnyű következményei lesznek. Hisz mindenki rohan a saját élete után, közben, pedig bármilyen baj érheti őket, legyen szó lopásról, rablásról, vagy gyilkosságról, melyek mindennapos eseményekké váltak.

A természet is egyre furcsább dolgokat produkál földjükön, mivel egyre jobban kihasználják, tönkreteszik azt, és nem gondolnak a következményekre. A legnagyobb baj azonban az, hogy mindezekkel ők is tisztában vannak, de csak beszélnek a problémákról, tenni ellenük nem tesznek semmit.

Kérek mindenkit, aki képes lenne tenni valamit a szatyrok ügyében, sürgősen tegye is meg!

Rezner Réka, 10/B

ELSŐKÉNT ÉRETTSÉGIZÜNK MÉDIÁBÓL

Én személy szerint azok közé a végzős diákok közé tartozom, akik a továbbiakban a médiumok világával szeretnék foglalkozni. Kommunikáció és médiatudomány szakra jelentkeztem, szívesen írok, tagja vagyok a diák újságírók szövetségének, egy szóval nem alaptalanul veszek részt a **mozgóképkultúra és médiaismeret** érettségi előkészítőkön. Merthogy a mi iskolánkban ilyen is van. Minden tizenegyedikes bolyais heti egy órában megismerheti a film műfaji törekvéseit, a médiavilág alapjait egy erre a célra kialakított, technikailag kifogástalanul felszerelt médiateremben. A továbbtanulni szándékozónak 12. osztályban heti 2-2 óra előkészítő foglalkozás áll rendelkezésére. Idén 15 diák fog érettségizni mozgóképkultúra és médiaismeretből. Mi magunk, ez a kis 15 fős kis csapat – melynek a bolyaisokon túl egy ÉZI-s tagja is van, **Gyarmati Éva** – más-más okból veszünk részt ezeken az órákon. Én azt szeretem benne, hogy kiélhetjük kreativitásunkat, lehetnek önálló gondolataink és saját véleményünk. **Pugner Edit** (12/B) szerint azért „hasznos és jó, mert sokféle ismeretet kapunk. Ezt a későbbiekben is tudjuk hasznosítani.” **Garaci Ágnes** (12/A) nem ilyen irányban tanul tovább, ő a médiát érdekessége, különös világa miatt választotta. Mint mondja: – „Mindig lelkesen ülök be a délutáni órákra. Itt többet, szakszerű ismeretet kapok”. – **Mándity Dóra** (12/D) véleménye is hasonló: – „Rengeteg új ismeretet kapok a felkészítőn. A film és a médiumok világa pedig mindig is érdekelt. Csiszol, árnyal, formál. Szórakozva tanulok.”

Bizony, a médiaórák már csak ilyenek. Kihívást jelentenek mindannyiunknak, tanárnak és diáknak egyaránt. **Dr. Kovács István** tanár úr szerint „ez az új, 2003-ban bevezetett modul tárgy a kulturáltabb látást, a tágabb élményvilágot, a csiszoltabb ízlést, a biztosabb ítéletalkotást, a művek fogékonyabb befogadását segít(het)i. No és azt, hogy a tizenéveseket irányítsa, értően befolyásolja, segítse a médiumok világában, és felkészítse a jelentkezőket szakirányú továbbtanulásukra. Én személyesen is örülök, hogy külön tárgy lett nálunk a mozgóképkultúra és médiaismeret, és nem összezagyvált valami egy másik tantárggyal. Végre magyaróráimról nem lopott perceket, órákat kap a XX. század „népművészete”, hanem teljes értékű kitekintést.”

A média előkészítőkön megismerhetjük a klasszikusokat, A. Wajda, Fábri Zoltán, Szabó István, Huszár Zoltán, Gothár Péter, Eisenstein Hitchcock, Fellini, Antonioni műveit. Mert a mi „kötelező olvasmányaink” a Psycho, a Hamu és gyémántok, az Apa, az Országúton, stb. Mindezen felül maga az érettségi vizsga is érdekes. Május 23-án délután írásbeli érettségit teszünk, amelyben egy filmrészletet is elemzünk a filmelméleti és médiakérdések mellett, de

addig is el kell készülnünk egy választott projekt-feladatot. Van, aki 3-4 perces filmet forgat a „meglesés” témakörében, egy másik minden szöveget nélkülöző, ám a diákéletet jellemzően bemutató hangmontázst készít. Többen a Kecskemétet, mint a kultúra városát bemutató fotóalbum, CD-rom készítését vállaltuk fel. Egyik csoporttársam a Haggyállógva, Vászka c. film néma elemeit tanulmányozza esszéfeladatában, míg a többség a Cosmopolitan és a Joy magazinok által beállított nőképet elemzi.

És miért is csináljuk mi mindezt? A film is, a média is integráns része a kultúrának. Agyon mediatizált életünkben küldetése is van e tárgynak. Ezt 2006-ban fel nem ismerni – hiba. A média – a jövő tantárgya.

Kis Anett, 12/D

NŐNAPI JEGYZETEK

Kedves Naplóm!

Nőnap van. Szeretem ezt a napot. Szeretem látni a fiúkat/férfiakat sorban állva a virágárusnál és szeretem látni az örömet a lányok/nők arcán, ahogy büszkén sétálnak az utcán virágcsokraikkal.

Ám némi düh is elfogott ma. Már reggel, amikor a rádiót hallgattam. A következő kérdést tette fel a műsorvezető (persze férfi) a hallgatóknak, amire emelt díjas sms-ben várta a válaszokat: Szükség van-e a nőnapra?

Micsoda kérdés?! Hát persze, hogy szükség van! De már megfigyeltem, ugyanez a téma felmerül Valentin -, sőt anyák napja (!) táján is. Mindre szükség van! Ahogyan a születés – és névnapokra is. Persze igazuk van azoknak, akik azt mondják, nem csak egyetlen napon kell a hölgyeket tisztelni, nem csak egy napon kell szerelmünket kimutatni, illetve megköszönni édesanyánknak az életünket. Ez így van! De kell egy nap, amikor kifejezzük érzéseinket! Hány olyan férfi van, aki hétköznap virágot vesz anyukájának vagy a kedvesének, csak azért, mert eszébe jut, milyen jó, hogy van, akit szerethet?! Én még nem találkoztam eggyel sem. Sajnos. Ez pedig azért baj, mert nem elég, ha az érzés ott van belül. Néha ki kell mondani, ki kell mutatni. Ahányszor csak lehet. Mert jól esik a másoknak.

Na, de nem baj, túltettem magam ezen a buta kérdésen, és várakozva indultam iskolába. Kaptunk is virágot az osztály fiú tagjaitól. Aztán egy ismerős srác utánam kiáltotta a folyosón, hogy boldog nőnapot. Ettől kezdve semmi nem ronthatta el a napomat.

Aztán rájöttem, hogy nem mindenki ilyen szerencsés. A folyosón a következő vitát hallottam egy kissé sértődött lány és értetlen fiú között:

– De hát minden osztályban kaptak a lányok virágot!

– Aha, de tudod, mennyibe kerül az a sok gaz?

– Nem kellett volna a legdrágább, elég lett volna valami egyszerű.

– Tök fölösleges! Két napig áll egy vázában, aztán elhervad. Egy hét múlva nem is emlékszel rá!

–Nem ez a fontos, hanem a szándék! Hogy nem felejtitek el. Hogy jelent valamit. ... Mert nekünk igenis számít!

A fiú erre nem tudott válaszolni, otthagya osztálytársnőjét. A srácnak sikerült felejthetetlené tennie a lány idejű nőnapját. Soha nem fogja elfelejteni, hogy Ő akkor NEM kapott virágot...

Matúz Ildikó, 11/D

CSEREDIÁKKÉNT MAGYARORSZÁGON

Vajon miért dönt úgy az ember, hogy elhagyja szülőhazáját, és egy másik országban tanul? Milyen élmények várnak ott rá? Mi haszna van ebből? Ezekre a kérdésekre keressük a választ *Carolina Rodrigues Alves*-zel, a 11/C brazil cserediákjával. Az interjúban aztán nemcsak róla, hanem a magyarokról is megtudhatunk néhány érdekes dolgot.

– *Hogy érzed magad ?*

– Nagyon jó itt lenni, szeretem ezt az országot, sok új barátot szereztem. Imádok velük lenni, és félek belegondolni, mi lesz, ha itt kell hagynom őket.

– *Mi vitt rá, hogy elhagyd az otthonod, és egy másik országban tanulj?*

– Szeretek utazni, és új kultúrákkal megismerkedni. A csereprogram által kizökkentem a szürke hétköznapiakból, egy teljesen más világba kerültem. Ezt nagyon jó dolognak tartom, mert minél többet tudok meg másokról, annál jobban megismerem önmagamot.

– *Nincs honvágyad?*

– Már nincs. Régebben gyakran volt, de sokat segített, és segít, hogy mindennap tudok beszélni a családommal és a brazil barátaimmal az Interneten.

– *Miért Magyarországot választottad?*

– Az igazat megvallva nem én választottam. Később jelentkeztem a csereprogramra, ezért várnom kellett. Az első adandó alkalmat kihasználva jutottam el ide, Magyarországra. Szinte semmit nem tudtam róla, de azt mondtam: – „*Miért ne? Gyerünk oda!*”

– *És mi a véleményed a magyarokról?*

– Barátságosak vagytok és segítőkészek, bár kissé ridegek is. Aminek nagyon örültem, szinte mindenki szereti Brazíliát! A brazilok azonban egészen mások. Többet szórakozunk, többet nevetünk együtt. Bizonyára a latin vér és az éghajlat miatt. Közvetlenebbek az emberek otthon. Ha egy buszon leülök valaki mellé, elkezdünk beszélgetni, és lehet, hogy találtam is egy új barátot.

– *Sokban különbözik Kecskemét a szülővárosodtól?*

– Igen, teljesen más. Az otthonom, Betim jóval nagyobb, több ember él ott, tele van gyárakkal és lakótömbökkel. Kecskemét nyugodtabb, és számomra szebb is.

– *Sokat utazol? Merre voltál eddig?*

– Voltam Ausztriában, Szlovákiában, Szlovéniában és Olaszországban. Magyarországon pedig meglátogattam Győrt, Komáromot, Tatát, Egert, Nyíregyházát és Debrecent.

– *A Balatonnál voltál már?*

– Még nem, de a hidegben nem is szeretnék odamenni, inkább majd nyáron!

– *Bizonyára furcsa, hogy nálunk decemberben van tél, nem?*

– Igen, nagyon szokatlan számomra. Csak egy rövid szünetünk van karácsonykor, és megfáztam a karnevál idején!

– *Kiknél laksz?*

– Egy nagyon kedves párnál. Nagyon jól érzem magam náluk, érzem, hogy a szívükön viselik a sorsomat. Segítőkészek is, pl. mindig segítenek magyart tanulni.

– *Tanulsz magyarul? Gondolom, nem egyszerű!*

- Természetesen tanulok. Vagyis próbálkozok. Nagyon nehéz, különösen így, hogy angol csoporttal, angol könyvekből kell. Szeretnék megtanulni magyarul beszélni.
- *Vannak számodra különleges szokásaink?*
- Van néhány, de ez természetes. Pl. furcsa volt az, hogy mindig levest esztek ebéd előtt, leveszitek a cipőtöket, mikor bementek valakinek a házába, és karácsony éjjel templomba mentek. De már megszoktam ezeket.
- *Tanultok Brazíliában a hozzánk hasonló kelet-európai országokról?*
- Nem sokat, de tanulunk. Ismernünk kell a feudalizmust, a szocializmust, a kommunizmust és a háborúkat. De konkrétan Magyarországról nem emlékeztem semmire, amit tanultunk volna. Néhányan tényleg összekeverik Budapestet Bukaresttel, és nagyon meglepődnek, hogy itt vagyok. De aztán kíváncsian kérdezősködnek, bepótolják a mulasztásukat.
- *Akkor nem is tudsz sokat a magyar történelemről, igaz?*
- Néhány dologról, mielőtt idejöttem, utánanéztam, pl. az Interneten a magyarok történelmének. Hosszú, és bonyolult történelmek van. Háborúk, forradalmak, elnyomás, dicsőség... És mióta itt vagyok, egyre többet tudok meg a múltatokról. A történelem az egyik kedvenc tantárgyam.
- *És a médiát szereted? Sajnos nincs angol felirat, magyarul meg még sajnos nem érted...*
- Ez az, amit tanulni szeretnék otthon, ha visszamentem. De sajnos így nem értem. Azért ha tehetem, mindig beülök...
- *Mit csinálsz szabadidődben?*
- Gyakran elmegyek edzőterembe, hogy fitt maradjak, imádok filmet nézni és a barátaimmal beszélgetni. Hétvégénként általában az itt élő többi cserediákkal együtt szórakozunk valahol.
- *Mik a terveid a jövőre nézve? Szeretnél majd egy másik országban élni és dolgozni?*
- Miután visszamegyek Brazíliába, újságírónak szeretnék tanulni. Jó lenne még egy másik országot is megismerni, meglátogatni néhány hónapra, de ennek kicsi az esélye. Angolul és olaszul szeretnék megtanulni beszélni.
- *Köszönöm szépen a beszélgetést.*
- Nagyon szívesen.

Nyitrai József, 11/C

EGY KIS KULTÚRA

1967 óta, április másodikát Andersen születésnapját Nemzetközi Gyermekkönyvnapként tartjuk számon. A fő célja az ilyen rendezvényekkel, hogy minél több gyerek megszeresse az olvasást. Világszerte különböző rendezvényeket szerveznek ekkor.

A **Pawagi-Franson: A lány, aki utálta a könyveket** című művének elolvasása után biztosan többet ülnek majd le a gyerekek olvasni vagy többször vágnak olyan kalandok után, amiket **Michael Ende** igen élénk fantáziájú főhőse élt át a **Világgá mentem, majd jövök** című könyvben.

De ne feledkezzünk meg az idősebb korosztályról sem! A legújabb bestsellerek mellett, figyelmet érdemelnek a polcon már régóta porosodó klasszikusok is. Én mostanában **Virginia Woolf** könyveit veszem elő, nemcsak a történetei miatt, hanem mert már az író élete sem mondható mindennapinak, olyannyira, hogy pár éve a filmipar is felelevenítette életének utolsó szakaszát. Virginia Woolf 1882-ben született, Londonban. Kivételesen művelt gyerek volt, de sok megrázkódtatás érte, majd bátyja elvesztése után idegösszeroppanást kapott. Baráti társasága az akkori Anglia legnagyobb hatású és legismertebb értelmiségi elit köre a Bloomsbury Group néven volt ismert. A modern irodalom vezető egyénisége volt. Viszont a második világháború alatt otthonukat bombatámadás érte, ezután a bántó hangoktól és érzésektől megszabadulni vágyó Woolf az Ouse folyóba ölte magát. Legismertebb művei: **A**

világítótorny, az Orlando, a Hullámok, és a Mrs. Dalloway. Ez utóbbi adta az alapját **Az Órák** című művészfilmnek is, amit a kritikusok is imádtak. A filmben három különböző nő életébe pillanthatunk bele: 1941-ben a még elmebajjal küzdő, de alkotó írónő (Nicole Kidman) éppen a Mrs. Dalloway című könyvét írja, 1951-ben egy depressziós anya (Julianne Moore) életét változtatja meg az éppen olvasott könyv, a Mrs. Dalloway. Majd 2001-ben egy mai nő (Meryl Streep) testesíti meg magát, Mrs. Dalloway-t. A három nő élete, tudtukon kívül egyetlen történeté formálódik a vásznon. A filmet a zenei aláfestés még élvezetesebbé teszi. Továbbgondolásra, elolvasásra érdemes művek ezek. Ne sajnáljuk az időt! Olvassunk!

Rezner Réka, 10/B

RÖVID IDŐUTAZÁS A NÉMET REKLÁMVILÁG TÖRTÉNETÉBEN

(Petőfi Népe, 2006. március 10.)

Jókora időutazást tehettek a Bolyai János Gimnáziumba látogatók szerda délelőtt, amikor megtekintették **A reklám Németországban** c. kiállítást.

A kiállítás-megnyitón résztvevő bolyaisok, tanítóképzősök, gáspárosok, mezőgazdasági és egészségügyi szakközépiskolások Vilmos császár korától, a német birodalom megalapításától napjainkig nyerhettek betekintést a német korhű plakátok világába. A képeken egy leleményes és jellegzetes humorú népet mutatnak be a hirdetések, kicsit máshogy, mint azt mi megszoktuk.

Láthattunk képeket a Weimari Köztársaság korából, a német művészi avantgárd éveiből, a két világháború közötti időszakból, Németország kettéosztása utáni korról. Érdekes volt látni nekünk, fiataloknak az NDK-s propagandaanyagokat. Ezekről szüleinktől hallhattunk csak. Színfolt volt a kiállításon a diákmozgalmak és új utópiák c. tárló, amely a hatvanas évek nemzedékének érzésvilágát, új gondolkodását vetítette elénk. Az utolsó tablók napjaink német reklámvilágával ismertették meg a kiállításon jelen lévő német nyelvet tanulókat.

A Goethe Intézet és az iskola másfél évtizede jó kapcsolatokat tart fenn: legutóbb 900 eurós könyvtámogatást nyújtottak a könyvtárnak, külföldi tanulmányutakat biztosítanak az arra érdemes bolyais diákoknak, televízióval, hangkazettákkal segítik a németoktatást.

A kiállítást, amely március 22-ig látogatható, **Helmut Hofmann**, a Goethe Intézet megbízott igazgatója nyitotta meg. Közreműködött **Bognár Anna** és **Suba Nelli**, valamint a **10/D-s drámacsapat**, illetve a **Vis Animi Leánykar Závori Erika** tanárnő vezetésével.

A kiállításról **Béres Mariann** és **Berente Csaba**, 10/D osztályos tanuló tudósított.

MANGA ÉS ANIME – EZ KÍNAINUL VAGY JAPANUL VAN???

(Petőfi Népe, 2006. március 31.)

Nem, japánul. Röviden fogalmazva a manga a japán képregényt, míg az anime a japán rajzfilmet jelenti.

Ilyen rajzfilm a Magyarországon ismerte(bbe)k közül az Inuyasha, a Dragonball, a Sailor Moon, a Yu-Gi-Oh!, a Pokémon és még sorolhatnám. Sajnos itthon a manga elég ritka kincsnek számít, bár animékben sem dúskálunk.

„Tudod, amikor olyan vízcsepp jelenik meg a figura fején, ha zavarba jön, meg olyan nagy, színes szeme van és kicsi teste, tudod...” így próbálták elmagyarázni nekem, hogy mi is ez a bizonyos a-betűs szó. Talán az olvasónak beugrott pár kép és sóhajtva mondja: „Jaa, azok az idióta, agresszív, harcolós mesék!” Ám ez a kijelentés olyan, mintha valaki csak a bugyutább fajtából való akciófilmeket látott volna és így próbálna képet alkotni magáról a film fogalmáról. Hiszen számos olyan anime és manga is létezik, aminek mondanivalója

megdöbbenően mély, továbbá aktuális társadalmi problémákat feszeget és a katarzis jól ismert érzését lopja a szívünkbe, kicsit eltérően a megszokottól. Bár a mondanivaló sem annyira megszokott és lerágott – legalább is egy magamfajta magyar számára -. Továbbá egy manga/anime remek bepillantást nyújt a japán kultúrába.

Először a manga lát napvilágot és csak ezután fognak hozzá (feltéve, ha hozzáfognak, amit a manga népszerűsége nagyban meghatároz) az anime készítéséhez. Ez a folyamat, szinte mindig így történik.

A manga fekete-fehér (nagyon ritkán színes) és jobbról balra kell olvasni.

Melegen ajánlom az olvasónak a „Naruto”-t, ami az egyik legelterjedtebb, legsikeresebb japán mangává és animévé vált. Egy ninjáról szól, aki céljainak megvalósulásáért küzd. Hatalmas akaraterejével és jóságával mások életét is gyökeresen megváltoztatja, tette buzdítja az egyszerű embereket álmaik megvalósulásának érdekében. A Naruto titka abban rejlik, hogy mindenki talál benne olyat, amit szerethet: az akcióval, poénokkal teletűzdelt pillanatoktól kezdve a drámai részleteken át a mély mondanivalóig mindenre rábukkanhat benne az, aki veszi a fáradságot és nehezen, de megszerzi a Naruto mangát vagy animét.

Bevallom, ez az egyik(!) kedvenc „mesém”, ám ha igényesebb, romantikusabb, viccesebb anime-hoz fűlik a fogam a japán remekművek végtelen tárházából válogathatok. Aki keres, talál.

Nagyon remélem, hogy mindazok, akik ezt a kis szösszenetet végigolvasták, legközelebb a címben szereplő mondatot így módosítják:

Manga és anime – Ez nem japánul van?!?

Tóth Ágnes, 10/B

NÉHÁNY MEGJEGYZÉS A BL-KIESÉS MARGÓJÁRA

(Petőfi Népe, 2006. április 6.)

Sokan szidják a Real Madridot. Sokan kritizálják egyes játékosok teljesítményét. Sokan azonban az edzők tudatlanságára fogják azt, hogy kedvenc csapatuk gyengékedik.

Van egy másik oldal is, aki nem szereti a Realt, az most örül, és piszkálja azon barátait, ismerőseit, akik szeretik. Szó ami szó, a Real gyengékedik. Hogy a játékosok, vagy az edzők vagy talán az azóta felmondó elnök miatt azt nem tudni. Az biztos, hogy változtatni kell. Nemrég jártam a Real Madrid Szurkolói Klub internetes oldalán, és láttam hogy a rajongók egymás kedvenc játékosait piszkálják, fikázzák... Ez hülyeség.

Át kéne gondolni, hogy ha mi játszánk egy csapatban, akkor meg tudnánk-e nyerni a meccset egyedül. Ha azt állítod hogy sikerül, akkor elég lúzer lehetsz, mert már egy profi külföldi „csapatban” kéne játszani. Nem kéne egyenként bizonyos játékosokat, embereket hibáztatni, azért, mert egy csapat most nem villog. Úgy beszélnek Ronaldoról, mint aki egy tárgy, és pénzkidobás lett volna, pedig elég sok győzelmet köszönhetünk neki. Ugyanígy van Raúl, aki mostanában nem fényezi a csapatot de ne feledjük el mi volt a 90-es években. Minden évben volt egy sztár, akit megvásároltak. Nagy pénz persze, meg üzlet, de ne beszéljünk úgy róluk, mintha csak ők tehetnének a csapat rossz szériájáról. Az évenként megvásárolt sztárokat fényezték, a lányok áradoztak róluk hatalmas reklámbevételt hoztak, most meg el akarják adni őket.

De ne felejtjük el, hogy ezek a játékosok egykor nagyon sok mindent letettek arra a bizonyos asztalra és nem lehet könnyű olyan csapatban focizni ahol mindenki egyszerre bizonyítani akar és akiktől az év 365 napján 100%-os teljesítményt várnak...

Béres Mariann, 10/D

DINAMIKUS HIPERKE JÓL TANUL ÉS JÓL SPORTOL

(Petőfi Népe, 2006. április 2.)

A tanulást és a sportot nem könnyű összeegyeztetni. Akinek ez sikerül, szerencsésnek mondhatja magát, hiszen megkaphatja a „Magyar Köztársaság jó tanulója, jó sportolója” címet. A kecskeméti Toldy Laura másodszor részesült ebben az elismerésben.

Toldy Laura a Bolyai János Gimnázium elsőéves testnevelés tagozatos tanulója. A Kecskeméti Atlétikai és Rögbi Club versenyzője. Hatéves kora óta sportol. Legjobb eredményei: magasugrásban kétszeres korosztályos magyar bajnok (2004, 2005). Négytusában megyei csúcstartó. Számos váltóverseny győztese. A Magyar Köztársaság jó tanulója, jó sportolója címet kétszer nyerte el.

– Elég korán kezdtem a sportolást – meséli a mindössze tizenöt éves Laura. – Már hatéves koromban jártam atlétikára. A kecskeméti Lánchíd Utcai Általános Iskolában voltam sport tagozatos és a Bolyai János Gimnáziumban is sportos osztályba kerültem. Itt a nővérem hatására tornával kezdtem, s azt hittem, nekem is tetszeni fog. Nem így történt. Futni kezdtem és kosárlabdáztam is. A kettő együtt nem ment, így ADAMIK ZOLTÁN edzőm választásra ösztönzött. Maradtam hát az atlétikánál. Szerencsére több sikerélményem is volt, amelyek nagyon sokat jelentettek számomra.

– Már az első versenyeken jó eredményeket ért el?

– Eleinte még nem voltam ott a legjobbak között, de ahogy egyre erősödtek az edzések, úgy lettem egyre jobb. Városi, megyei versenyeket nyertem atlétikában és három tusában is.

– Melyik a kedvence?

– Magasat ugrani nagyon szeretet, bár a hármassugrás és a váltóverseny is tetszik.

– Ötpróbán is indul. Milyen számokból áll?

– Száz és nyolcszáz méter futás, távolugrás, súlylökés és kislabda-hajítás szerepel az ötpróba programjában. A nyolcszázat szeretem a legjobban.

– Mennyi edzés szükséges a jó eredményekhez?

– Hetente nyolcszor egy-másfél órás edzésem van.

– Emellett nem lehet könnyű tanulni.

– Régebben nem okozott különösebb problémát. Most már kicsit nehezebben veszem elő a tankönyvet. Az általános iskolai anyag nem volt olyan nehéz, a gimnáziumi egy kicsit más. Meg kell szoknom. Igaz, korábban nem is volt ennyi edzésem, s nem voltam ennyire fáradt. Az általános iskolában – második és harmadik osztályt kivéve – kitűnő voltam. Most a gimnáziumban félévkor elosztottam a négyeseket és az ötösöket: mind a kettőből hét van.

– Melyek a távlati tervei, mit szeretne elérni?

– Sok energiát fektettünk a futásba, de nem hiszem, hogy ennél maradok. Most az ugrószámok tetszenek a legjobban.

ADAMIK ZOLTÁN edző: - Laurát már óvodás korában kiválogattuk, így került a Lánchíd Utcai Iskolában. Fiatalabb korában több sportágat is kipróbált. Nagyon ügyes kislány volt. Tizenhárom évesen igazoltuk le a Kecskeméti Atlétikai és Rögbi Clubhoz. Már ekkor megnyerte korosztálya egyéni magasugró bajnokságát, amit az elmúlt évben megismételt. Beválogatták a Héraklész tehetséggondozó programba többpróbában. Laura kiváló adottságokkal rendelkezik futásban és ugrásban, jól dob. Még nem lehet tudni, hogy melyik sportág válik be nála leginkább: a magasugrás, a négyszáz gát, a hármassugrás ugyanúgy benne van, mint a hétpróba.

Laura kis korától kezdve „hiperaktív”, óriási mozgásigénye van. Nagyobbik lányom, Anna, Anna el is nevezte őt **Hiperkének**. Edzémunkája egyébként változó: amikor fáradt, akkor hat ló sem bírja arrébb húzni. Ám ha feltöltődik, akkor lehet vele együtt dolgozni. Dinamikus, a versenyeken nagy akarással küzd. Teljesítménye alapján már idén válogatott lehet magasugrásban és háromszáz gáton is. Bízom abban, hogy valamelyik számban eséllyel pályázhat a 2007-es ostravai ifjúsági világbajnokságra is.

Szentirmay Tamás

BOLYAISOK KIÁLLÍTÁSA AZ IFJÚSÁGI OTTHONBAN

DANI ERIKA megnyitóját idézzük:

A kecskeméti Ifjúsági Otthon Diák Galériája immár 10 éve – 1996 óta – ad otthont a város középiskolás tanulói képzőművészeti tárlatainak. Ezzel a lehetőséggel a Bolyai János Gimnázium diákjai már a kezdeményezés indulása óta élnek. 2002-től pedig minden évben MÉSZÁROS MARIANNA, iskolánk művésztanára rendez válogatást a bolyaisok munkáiból. Nem vagyok „szakmabeli”. Nem vagyok képzőművész, sem alkotó, sem művészettörténész. Elvállaltam mégis a megnyitót, mert nekem is tanítványaim az itt kiállító fiatalok, s úgy éreztem, hogy most ők vallanak magukról ezekkel a művekkel, és ez a megmutatkozás tiszteletet érdemel, valamint lehetőséget jelent arra is, hogy másfajta – eddig számomra kevésbé nyilvánvaló – tehetségüket, érdeklődésüket, törekvéseiket is megismerjem.

A most, itt kiállított munkák a tavalyi tanévben, iskolai rajzórán készültek; különböző – pedagógiai szempontokat és a művészi nevelést is sokoldalúan szolgáló – feladatok megoldásának eredményeként. Egy részük a romantika korának tanulmányozása kapcsán született: a feladat az volt, hogy az *alkotók* a korszak zenéjét hallgatva-hallva a közben kialakuló-formálódó érzelmeiket fejezzék ki, jelenítsék meg az erre nagyon alkalmas pasztell-technikával.

Ha végignézzük ezeket a képeket, akkor azt vesszük észre, hogy változatos, árnyalatokban gazdag színvilágukkal az emberi érzelmek sokszínűségét is felidéznek, életre keltik. A bennünket körülvevő világot mindannyian másképpen látjuk, és ez a sokféleség szépséget teremt, gyönyörködtet, ahogyan ezek a képek is. Tovább is gondolhatjuk mindezt, hiszen látjuk, hogy ma is milyen súlyos konfliktusokat okoz a világ kultúrái között az intolerancia, a másság elutasítása, miközben minden emberben közös az önkifejezés vágya, a világ fontos jelenségeinek megragadása; – művészetet csak az ember képes létrehozni, függetlenül attól, hogy milyen kultúrában él. És ha életünk során az alkotás segítségével egyszer is átéljük, hogy sokféleségünk ellenére is mennyire hasonlóak vagyunk, akkor legalább a szűkebb környezetünkben élőkkel biztosan megértőbbek, elfogadóbbak leszünk.

Az alkotások másik nagy csoportja fákat ábrázol, ezek a képek temperával készült festmények. A feladat izgalmas volt, hiszen a színekkel és a fa formáját felhasználva kellett a belső egyéniséget kifejezni. Az expresszionizmus tanulmányozása volt a cél, ám ez a törekvés arra is lehetőséget teremt, hogy találkozzunk önmagunkkal. Nehéz, bátorságot igénylő vállalkozás ez; szembenézni félelmeinkkel, hibáinkkal, felmérni képességeinket, tehetségünket, megtalálni céljainkat; – egyáltalán: megismerni önmagunkat. Megérteni, mit miért teszünk, és ha szükséges: megváltozni. Egész életen át tartó, véget nem érő feladat ez minden fejlődni akaró ember számára. Ezek az egyéniségeket kifejező fákat azt mutatják, hogy az alkotók bátrak voltak, szembenéztek önmagukkal, és meg merték mutatni, amit magukból láttak. Úgy érzem, nem szépítettek, nem hazudtak. Felkavaró és megható élmény látni a

feltárulkozást, az őszinteséget. Emellett azonban ezek a képek létükkel, jelenlétükkel az imént említett feladat, a változás, a fejlődés fontosságára is figyelmeztetnek.

Szintén az egyéniség kifejezésére adott lehetőséget – más formai megoldásokkal – az újabb feladatkör, a monogramok elkészítése. A betűk az emberi civilizáció, egy adott közösség legősibb egyezményes jelei, amelyek a kultúra változásával együtt, lassan változnak. Ez a formai kötöttség nem akadályozta a készítőket abban, hogy karakteres, csak rájuk jellemző jeleket készítsenek. Ezek a megoldások számomra azért is szimbolikusak, mert – akár társadalmi szempontból is – példát mutatnak arra, hogy egy hosszú idő alatt létrejött, meglehetősen zárt kulturális konstrukció határain belül maradván is sikeres lehet a fiatalok számára mindig létszükségletként jelentkező útkeresés, sőt, akár az új út megtalálása is.

Barokk festményeket kellett átültetni, feldolgozni úgynevezett papírdúc technikával egy másik feladatban. Ez a legegyszerűbb sokszorosító technika, a képekről viszont egyértelműen az tükröződik vissza, hogy valódi élményt jelenthetett megismerkedni ezzel a grafikai eljárással. Az alkotások feltűnő, közös jellemzője a sötét-világos ellentétekre épülő megjelenítés, amelynek drámai kifejezőereje a barokk festményeket is jellemzi, emellett megmutatja, magyarázza; emlékeztet azokra az elemi erejű érzelmekre, amelyek jelentkezése a felnőtté válás előtti időszak későbbi évtizedeket is meghatározó sajátossága...

Több alkalmazkodást követelő feladat volt a híres festmények kiegészítése, mivel a munka során a festő színeit, ecsetkezelését követve kellett egy-egy alkotást befejezni. Alkalmazkodni jó; – ha nálunk bölcsebb, tapasztaltabb, nagyobb tudású emberhez hasonlunk, és ebből a szempontból az egykori mesterek mindenképpen jó alapot biztosítanak. De emellett az is nyilvánvaló, hogy a tanulás elsősorban nem korlátoz, hanem inkább a saját képességek kibontását serkenti: itt, ezeknél a képeknél is látjuk, hogy mennyi tere nyílt a fantázia, az egyéni ötletek kiélésének...

Kötöttség és szabadság. Miközben a most közösség elé kerülő képeket nézegettem, mind inkább meggyőződésemmé vált e fogalompár egységének a fontossága és az ebben rejlő lehetőségek; a kötöttség ugyanis – értő irányítás mellett – olyan kiindulópont, amely felszabadító erővel bír. A világ és azon belül a művészet változatossága maga is szabadságot jelent: a már létező művek, technikák, eszközök megismerése önmagában is összehasonlíthatatlanul több élményt és választási lehetőséget ad, mint ha mindent mi magunk, előről kezdenénk. Ezért tartom fontosnak azokat a zsírkréta-visszakaparással készített képeket, amelyeken görög vázafestmények motívumai köszönnek vissza.

mellett pedig – valóban a kifejezésbeli szabadság jegyében – a szíkontrasztokat, a dinamikus, statikus kompozíciókat tanulmányozták a diákok azokkal a munkákkal, és ez a tárlat műveinek újabb, külön csoportja, amelyeken kedvenc tárgyaikat jelenítették meg. ...

Örvendetesen sok tanuló munkáját láthatjuk itt, ezen a kiállításon, de azért azt is tudjuk, hogy valószínűleg kevesen lesznek közöttük olyanok, akik majd a felnőtt életükben a képzőművészetet hivatásuknak választják. Akkor miért fontos mégis a bemutatkozás, miért kellene az ilyen tárlatok, amelyek lehetőséget adnak a nyilvánosság elé lépésre? Azért tartom fontosnak az ilyen alkalmakat, mert a diákok ezekkel a pillanatokkal együtt a művészi alkotás és önkifejezés felszabadító, szellemi fejlődést hozó érzését is átélhetik, megtanulhatják, hogy figyelmünk önmagunkon túlra is irányulhat; megtanulhatjuk: más alkotásának, esetleg fejlődésének megismerése szintén bennünket gazdagít...

Tisztelt Tanítványaim! Kívánom, hogy őrizzék meg és fejlesszék azt az érzékenységet és alkotóképességet, amelyről az itt látható munkáitok tanúskodnak. Ha nem lesztek mindannyian művészek, nem baj. Legyetek érző, érzékeny, művelt emberek. Köszönjük Mészáros Marianna tanárnő kitartó szervezőmunkáját, amellyel évek óta segíti a diákokat a világ és önmaguk megismerésében. Köszönjük az Ifjúsági Otthon munkatársainak, hogy mindehhez helyet, teret biztosítanak.